

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2006

POZDRAVLJENI, VSI ČAROVCI!

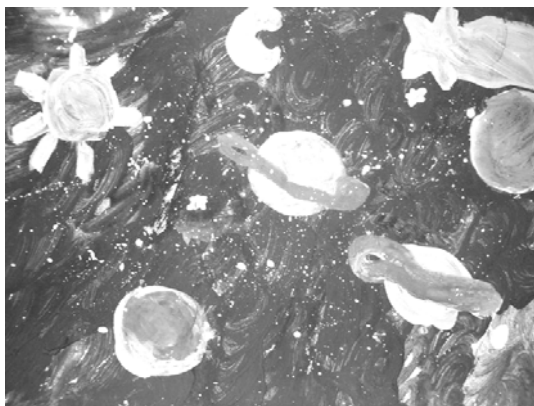
Končno. Poslovila se je zima, letni čas, ki mi ni posebej pri srcu. Razcvetela se je pomlad – mnogo lepše. Še malo, sploh ne bomo vedeli, kdaj nas bo obiskalo poletje, namenjeno oddihu. In potem? Potem pride jesen, čas mavričnih barv, čas novega zagona in čas kostanjev – meni najljubši letni čas. In kateri letni čas je vam najbolj pri srcu?

Vsak prinaša nekaj posebnega, nekomu še posebej dragocenega. Med seboj so različni, pa vendar se vsako leto znova zaokrožijo v urejeno in usklajeno celoto.

Tudi mi, ki sooblikujemo šolsko klimo, smo kot letni časi: vsak je drugačen, poseben, neponovljiv, pa vendar živimo skupaj, pod isto streho, skupaj ustvarjamo, skupaj rastemo v zrelejše, odgovornejše osebnosti.

Pomlad nam vsako leto pričara novo številko našega literarnega glasila Čar besede moje. Tudi letos. Rdeča nit literarnih in likovnih prispevkov so letni časi – tako in drugače. Kakor jih pač kdo izmed nas vidi. Zanesljivo pa imajo eno skupno lastnost: odražajo svet otroške duše, njihovo ustvarjalnost in neponovljivost ter barvitost njihovega pogleda na svet.

Vzemite malo poletnega peska, osladite ga s spomladanskim medom, dodajte kostanjevo kremo in sneženo smetano. Začinite vse z dobro voljo, optimizmom in občutkom za soljudi, pa si iz tega umešajte torto štirih letnih časov, ki vas bo osrečevala vse leto, ne glede na to, če zunaj dežuje ali sije sonce. Kajti, najpomembneje je, da imate sonce v lastnih srcih – to prežene najhujši mrzav in viharne oblake.

Nuša Muršič, 5. b

Vsem ustvarjalkam in ustvarjalcem glasila čestitam, vsem, ki boste glasilo vzeli v roke, pa želim obilo zadovoljstva ob branju.

Tatjana Vaupotič,
ravnateljica

GOZD

(Štirje letni časi)

Spomladi gozd lepo je zelen,
z listi razraščeni in razcveten.

Poleti vroče res je zelo,
zato se radi po gozdu sprehajamo.

Jeseni živali zalogo delajo
in trebuščke prazne si napolnijo.

Pozimi drevje je golo
ter z ivjem pokrito in s snegom ovito.

Spomladi, poleti, jeseni, pozimi gozd lep je zelo,
zato sva napisala pesmico to!

Luka Haložan in Vid Erčević, 4. c

Lara Miletič, 4. b

POMLADNE

POMLAD

Pomlad zaspana tiho je prišla,
prinesla cvetja pisanega.

Ko zjutraj se zbudim,
k oknu odhitim,
ko se zvonček prebudi,
trobentica zapoje si.

Vijolica vijolična,
zvonček beli ves
in trobentica trobeča
so zapeli: cingu-lingu-lingu-la!

Pa še nekaj vam povem:
ko sonček lepo sije,
veselo srček bije!

Vita Gačnik, 3. a/8

Urška Zidarič, 3. a/8

LJUBEZEN

Ljubezen največja je bolezen,
vsak jo rad ima
in se zlahka ji preda.

Marsikomu stre srce,
da se nato ji odpove,
nekateri pa srečni so
in v ljubezni prav uživajo.

Nekateri veseli so,
drugi od žalosti umirajo,
zato srečni bodite
in se ljubezni nikar ne ustrašite.!

Monika Dončec, 7. b

DEŽELA TRAVNIKOV IN CVETLIC

1. poglavje

CVETLICA (odlomek)

V kraju, ki se je imenoval Kapan, so živeli dobri in prijazni ljudje. Med njimi so bili tudi Miha, gospa Marjana in gospod Jakob. Bili so revni in živeli so v skorajda prazni in umazani hiši.

Miha je priden in uglajen fant. Bil je sin gospe Marjane in gospoda Jakoba. Mihov oče je bil prehladil z virusom pantoloma . . . Ozdravi ga lahko le ena cvetlica. Imenuje se Gastija in je zelo redka. Raste le daleč proč od njih. Nekje, kamor ni šel še noben človek.

Tako sta nekega večera za mizo sedla samo gospa Marjana in Miha.

»Mami, kje je očka?« je vprašal Miha.

»Sine, očka je zelo bolan!« mu je odgovorila.

»Kaj pa naj naredim, da bo ozdravel?«

»Ti nič. Ozdravi ga lahko le ena cvetlica. Imenuje se Gastija in raste nekje, kamor ni šel še noben človek.«

Ko sta pojedla večerjo, je gospa Marjana rekla Mihi: »Hitro spat! Jutri je zadnji dan pouka.«

»Bom. Ampak, kaj je jedel očka?« je vprašal Miha.

»Isto kot midva. Juho sem mu odnesla iz kuhinje, v kateri sva jedla, v spalnico. Daj

mu poljub, potem pa spat.« mu je odgovorila gospa Marjana.

Miha je odšel v spalnico, dal očetu poljub in odšel nazaj v kuhinjo. Posteljo so imeli namreč v kuhinji. Pokril se je z odejo. Ampak kaj kmalu se je odkril. Razmišljal je samo o tisti cvetlici, ki bi pomagala očetu, da bi ozdravel. Šel je pod odejo in začel hoditi navzgor.

Naenkrat se je prikazala svetloba. Bil je v prostoru, kjer je bila pomlad. V njem so živela čudna bitja. Fant ni verjel, da je tu, zato je zaprl oči in se udaril po glavi. Nato je odprl oči. Še zmeraj je bil v čudni deželi s čudnimi bitji. Malo se je razgledal in zagledal prelep travnik.

»Oprostite! Kaj je ta dežela?« je mladenič vprašal smešnega stvora.

»Khem, khem,« je zakašljal stvor, »si v deželi travnikov in cvetlic.«

»Smem vprašati, zakaj se tej deželi reče tako?«

»No, zato ker je tu veliko travnikov s cveticami!«

Monja Duler, 4. c

POMLADNA PESEM

Trave zelené,
zvončki že cveté,
trobentice trobijo že,
vijolice pod grmi zadišé.

Sonce pogumno prikukalo je,
oblaki so strgali se,
povsod je lepo
in nam je v srcu toplo.

Taja Bezjak, 4. c

Saša Veličkovič, 9. b

POMLAD

Prišla je pomlad. Eva je odšla nabirat zvončke in trobentice. Ko je trgala zvončke, jo je prestrašila čebela. Čebela je odletela naprej. Eva je natrgala velik šopek zvončkov. Potem je odšla iskat trobentice. Našla jih je na travniku. S polnimi rokami je presenetila mamico in babico. Obe sta jo objeli in bile so vesele!

Katja Kuhar, 2. a

POMLAD

Končno je prišla pomlad. Zvončki pojejo pomladno pesmico. Trobentice sončijo svoje cvetove. Otroci smo veseli zvončkov in sonca.

Tomi Mihael Mulec, 2. a

Tomaž Tepeš, 3. b

PRIŠLA JE POMLAD

Zvonček se prebudi iz zimskega spanja. Na široko zazeha in si pomane oči.

»Kako pusto je,« reče, »tulipan, trobentica, vijolica in mačice še spijo!«

Zvonček se nečesa domisli: »Prebudil jih bom!«

Pocinglja, in glej ... Niso se prebudili vsi. Zbudil se je samo tulipan. Tulipan je predlagal: »Zbudiva še druge!«

»Dobra ideja,« se je strinjal zvonček. Zbudila sta jih. Sonce je posijalo in vsi so zaplesali pomladni ples.

Nuša Vučinić, 2. a

POMLAD

Pomlad je prišla,
zvončki cvetijo
in se veselijo,
nam pa lepo je,
ker jih nabiramo.

Pomlad je prišla,
otroci se veselijo,
metuljčki letijo,
travniki cvetijo.

Kaltrina Pulaj, Hervin Tarashaj, 7. b

POMLADNI DNEVI

Ko zunaj sonce sije,
v meni sreča bije.

Že ptički mi pojo,
pogledam v nebo
in zaletim se v drevo.

Ko padem že na tla,
se v glavi pojavi zvezdica.

Najprej ena, potem pa dve
in že vstanem spet na noge.

Žan Poherc, 4. d

6 SMEŠNIH VERZOV

(Kreativno pisanje na predlogo filma Moj ata, socialistični kulak)

Babi po Avstriji hiti,
ko ata se po travniku s kosilnico podi.

Mama se smeji,
ko ata pred stanovanjem brez ključa stoji.
Mama si rdeči avto želi,
ko ata pred blagajno z rumenim stoji.

Jan Koštomaj, 7. b

NENAVADEN CVET

V gozdu je rasel cvet,
majhen, a vseeno lep.

Metulj rumen je priletel,
vzel cvetni prah, je odletel.

Cvet bil je jezen na nebo,
ki mu metulja je poslalo,
a glej sedaj nebo,
se mu je maščevalo.

Z gorá vihar je prihrumel,
kot val pred sabo vse je mlel.

Ta cvet sedaj je ovenel,
spomladi nov bo zacvetel!

Gašper Lenart, 4. b

Jana Vidrih, 9. a

KONZL 2006

Ptuj

**Predstavile se bodo
ptujske klekljarice**

Besede niso ovira za druženje

VSTOPNINE NI!!!!

**Prazniki ob nežnih
zvokih duhovne glasbe**

Razlika na lestvici potrjena še na igrišču

»Z Dravo še višje«

Odločitev v zadnji četrtini

zakladnica tisočletij

Balkansko leto

Valerija Dukarič, Jerneja Grabar, 9. c

NENAVADEN CVET

Nad vrtom pisan, lep metulj leti,
na lepi rožici sedi,
do vrtnarke odleti,
ta mu eno rožo podari.

Metulj na vrt jo posadi,
zaliva jo dneve in noči
ter gleda, kako raste in cveti.

Zjutraj sonce se zbudi,
rožico lepo osvetli,
ljudje pridejo gledat,
kako se blešči,
a žal utrğajo jo
in zato oveni.

Danaja Gnilšek, 4. a

NENAVADEN CVET

Hodim pa mahu
v prelepem gozdu,
nato zagledam –
ena majhna vratca.

Sprašujem se:

*Le kaj za temi
vrati stoji?*

Odprem jih:

*Za njimi so še
ena malo večja vrata
in za temi vrati so
še večja in še večja.*

*Za temi vrati stoji,
ena velika dehteča roža.*

*Zanjo majhen deček
skrbi, zaliva jo in jo boža.*

Lep metulj prileti in na
cvetu postoji.

Bratec opazuje ga
in si zaželi:
da tudi tako svobodno bi
letel
in tudi sam tako bi lep in
pisan bil.

Lara Miletič, 4. b

Eva Štefanec, Nina Tovornik, 3. c/8

NAVADEN CVET

Bila je deklita,
imenovali so jo vrtnarka,
rože rada je imela,
vse je zalivala do večera.

Ena roža je imela lep
cvet,
nanj šla je čebela sedet,
cvet je bil zelo dišeč,
ker je bil lepo rdeč.

Ko cvet oveni,
deklita se žalosti,
majhen metulj
ji podari lep dragulj.

Aljaž Mori, 4. a

Eva Veselič, 2. b

LJUBEZEN

Ljubezen je sreča,
ki je včasih boleča.

Ljubezen nastane,
ko se zaljubiš.

A v srcu čutiš le to,
da se imata rada tako,
kot še v sanjah
nikoli ni bilo!

Aleksandra Pečnik, 3. a

POMLAD

Spomladi ptičice žvrgolé,
spomladi trate zelené,
spomladi rožice cveté
in sonce posije že.

Spomladi se narava prebudi
in veseli smo vsi!

Zime imamo že prek glave,
naj pomlad se prebudi,
takrat smo veseli vsi,
ker zime več ni!

Taja Bezjak, Eva Zmazek, Tara Tanita, 4. c

MOJA NAJLJUBŠA URA

V četrtek je moja najljubša ura – likovna vzgoja.

Pri likovni vzgoji delamo zelo zanimive stvari. Smo že pravi umetniki. Neki četrtek smo se razdelili v skupine in vsaka skupina je posnela svoj animirani film. Delali smo tudi kipe v obliki zmaja iz gline. Tudi risanja in slikanja ni manjkalo pri urah likovne vzgoje.

Pri likovni vzgoji mi je zelo lepo in upam, da bomo delali še več zanimivih stvari!

Staša Florjančič, 5. a

V ŠOLI

Zelo uživam pri predmetu angleščina. Rada spoznavam tuje besede. Pogovarjamo se o časih, predmetih v šoli, dnevih v tednu in še bi lahko naštevali.

Med poukom si lahko s sosedom pomagamo. Da imamo lažje torbe, pustimo učbenike doma.

Maruška Zemljič, 5. a

POMLAD

Prišla je pomlad,
zato imej vse rad!

Pojdi malo v naravo,
kar tako, za zabavo!

Odpočij se od vseh skrbi,
ki ti šola jih povzroča vse dni!

Glej, metulje,
ki letajo od cveta do cveta,
vprašaj čebelico Majo,
kaj se obeta!

Katarina Menoni, 7. b

Nuša Ogrizek, 4. a

POLETNE

VETER V LASEH

V zorečem julijskem žitu
veseli črički pojo.
Vroč veter lovi se z oblaki
čez širno nebo.

Preplavljene s soncem so ceste,
ob cestah žito in mak,
zrak nad zelenimi travniki . . .

Po poti čez polje gre deklica
z rožami v temnih laseh,
vesela teh julijskih barv,
ki dajejo licem nasmeh.

Patricija Vilčnik, 9. b

NOS

Ko pogledam nos,
z veje poleti kos.

Z njim lahko voham,
kako pohece poham.

Ko pogledam moj nosek,
vidim, kako iz njega teče vosek.

Nos je res enkratno organ,
na njem se vidi, če kdo je bolan.

Nos je bos,
a kljub temu nihče mu ni kos!

Nace Zavrtnik, 5. b/8

SREČA

Če se ti sreča nasmehne,
tako je,
kot če bi misli
pognale se kvišku kot ptice.

Nad strehe,
nad hiše,
visoko, visoko, visoko,
v najtanjšo razpoko,
kjer skozi oblake prerije se.

In kaj se potem zgodi?

Eh, svet se razveseli,
zapoje, zapleše,
se zaiskri,
kot bi nanj vse barve razlil,
da je ves lep
in ves radoživ!

Patricija Vilčnik, 9. b

TRIJE MEJAČI

Trije mejači sedijo ob jedači.
Prvi vsak dan sprašuje.
Drugi pripoveduje.
Tretji pa ves čas vzklika.
To so vprašaj, klicaj in pika.

Lina Malovič, 3. a/8

POTOVANJE V DALJNO DEŽELO

Že dolgo sem si želel potovati po svetu. Nekega dne sem se odpravil na Florido s prijatelji.

Leteli smo kakšen dan. Vse potnike nas je bilo strah strmoglavljenja letala.

In res se je to zgodilo. Letalo se je prelomilo na dva dela. Preživeli smo samo jaz in prijatelji, mi smo vsaj mislili tako, vendar ni bilo tako.

Prileteli smo na samotni otok, bilo nas je zelo strah. Potem smo zagledali nekakšne stražarje, ki so bili strašni. To so bili ljudje, ki so bili z nami na letalu. Najprej so ujeli tri prijatelje, ostali smo le še štirje. Nato so ujeli še dva. Ostala sva le midva s prijateljem Urošem. Stražarji so skoraj ujeli

tudi naju, vendar se nisva dala kar tako. Skrivala sva se dneve in noči.

En dan pa je bil usoden za Uroša, ki se je po zaslugi stražarjev utopil. Ostal sem še le jaz. Skoraj bi me ujeli, a sem se izmaknil. Lovili so me kakšnih dvajset dni, a me niso našli. Nato so to izvedeli tudi v Angliji in me prišli rešit. Ubili so tudi nekaj policistov oziroma vojakov, a mene so rešili. Nato sem se vrnil v svojo domovino, a žal brez prijateljev.

Te sanje so bile zelo razburljive, a tudi zelo žalostne.

Miha Tetičkovič, 4. d

Jan Meglič, 2. b

IZDAJALSKA PAJČEVINA

(detektivska zgodba)

Nekega dne, ko je moj sosed Prismodko obešal svoje oprane in mokre igrače na vrvico, da bi se posušile, si je polglasno prepeval: »Pujs je moja sveta žival, ker v njega dajem denar!«

V hiši je nekaj zaropotalo. Prismodko se je začudil in zdrvel v hišo. Jaz sem vse to videl in slišal, pa se vendar nisem ganil, saj sem zelo užival na soncu. Tisto noč pa nisem mogel zaspati.

»Tresk, aaaaaaaa, aaaaaaaa, ... na pomoč, na pomoč!«

Ta zvok je znova prihajal iz Prismodkove hiše. Nato je črna senca šinila iz hiše in stekla na podstrešje. Prismodko je še

naprej klical na pomoč. Hitro sem se oblekel in stekel k njemu. Ob njem je bil njegov brat Veselko. Prismodko je v solzah povedal, da so mu ukradli pujsa.

Pogledal sem Veselka in ga z ostro vprašal: »Si bil ti?«

On je zanikal vendar mu nisem verjel. Na njegovi obleki je bila namreč pajčevina, Prismodko pa ni čistil podstrešja že eno leto. Veselko je takoj videl, da sem ga razkrinkal.

Naslednje jutro je bil Prismodkov pujs že na svojem mestu.

Miha Zupanič, 3. a/8

BILA SEM ANIKA, ZDAJ SEM ANA

Ko sem bila še majčkена, sem bila radovedna. Enkrat sem zlezla s kavča, samo zato da bi raziskovala. Imela sem temne, kratke lase.

Zdaj sem velika in sem samostojna. Imam kostanjeve lase. Rada jem jagode, še rajši pa se kopam. Vesela sem, ko gremo v knjižnico, ker rada berem. Ko bom velika, bom učiteljica.

Ana Zemljčič, 3. c

BIL SEM TONČEK, ZDAJ SEM TONI

Ko sem bil še majčken, sem se vozil s triciklom. Bil sem navihan in radoveden. Vendar pa nisem maral dudu. Če mi je mamica dala v usta dudo, sem jo takoj izpljunil.

Zdaj pa sem Toni. Še zmeraj se rad vozim s kolesom in tudi zdaj sem radoveden. Igram košarko.

Toni Pernat, 3. c

BILA SEM MAJKA, ZDAJ SEM MAJA

Ko sem bila majčkena, sem vsepovsod vtikala svoj nos. Zaradi moje radovednosti, sem razbila skodelico. Imela sem velike rjave oči in rada sem jedla špinačo.

Zdaj pa sem Maja in nisem tako radovedna. Najraje berem knjige.

Maja Pavlič, 3. c

BIL SEM TILENČEK, ZDAJ SEM TILEN

Ko sem bil še majčken, sem imel temno rjave oči in svetle lase. Najraje sem jedel skuto na kruhu in zraven pil čaj. Na morju sem veliko raziskoval.

Zdaj sem velik, rad imam ribji namaz in pepsi. Rad računam.

Tilen Terbut, 3. c

LEPA BESEDA

Lepa je beseda,
če ima poet svoj svet
in se v rime poda.

Ko zaprašeno gradivo
se ponovno zbudi,
v valujočih ritmih
se svet zavrti.

Sproščujoč sončni nasmeh
zbudil je nov dan,
da gremo pa naših poteh
v svet nov in neraziskan.

Luka Merc, 4. b

Aljaž Tumpej, 4. c

NENAVADNA ROŽA

Zjutraj, ko roža se zbudi,
k roži dehteči metulj prileti.

Prav prisrčno jo pozdravi:
»Dobro jutro,
brž na nov dan se pripravi!«

Ko se zmračí,
cvet se zapre in zaspi.

Ela Emeršič in Sanja Špindler, 4. b

NA PTUJSKEM GRADU

Nad Ptujem je grad,
v katerem je živel graščak.

Odšel je z grada,
ker so se vojaki bali napada.

Bali so se, da jih ne bi vrgli v ječe,
na srečo so imeli kup sreče.
Vsakih nekaj let se grad obnavlja,
ker je v gradu muzej,
ki stare stvari predstavlja.

Gašper Lenart, 4. b

SMEH

Smeh, smeh, smeh je pri vseh ljudeh.
Smeh, smeh, smeh je doma pri vseh ljudeh.
Smeh, smeh, smeh naj hiti po vseh straneh!

Lea Živič, 3. a

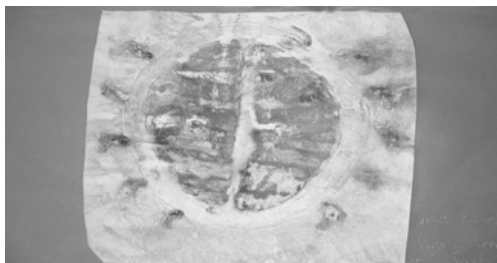
SMEH

Smeh, smeh, smeh naj
osreči ves ta svet!

Smeh, smeh, smeh širi se po
vseh ljudeh.

Smeh, smeh, smeh naj živi pri
vseh ljudeh!

Marjetka Kelenc, 3. a

Teja Šustar, 3. a/8

EN TAK ODŠTEKAN DAN

Zjutraj se nenavadno zbudim na vrhu najvišjega nebotičnika. Le kako sem prišla tja? Nimam pa pripomb, ker je lep razgled, a le malo me je strah višine. No, kar zelo.

Rada bi prišla dol s tega 158-nadstropnega velikana. Pa tako me je strah, pa vse je tako čudno. Če se dobro razgledam, opazim, da je vse mesto iz sladoleada in smetane. Pa še zdi se mi, da ne sanjam.

Če ne pridem čez eno minuto dol z nebotičnika ... joj!

Glej, moja mama in ata, saj sta vsa čokoladna.

In ura. Čez petdeset sekund pa služba. Joj, joj, kaj naj storim? Nimam izbire, saj se bom kmalu spremenila v čokolado.

Sonce se je že prikazalo in jaz sem že iz čokolade. Glej me, službo zamuja, pa še topim se. Naenkrat se v tekočem stanju zlijem iz nebotičnika. Ko se dotaknem tal, se vse zatrese. Spomin pa se vrne nazaj v normalno življenje, kot da se ni nič zgodilo.

A takoj se pogledam in vidim, da sem si s seboj prinesla spominek. Sladoleadni čokoladni prst.

Tjaša Šalamun, 5. b

EN TAK ODŠTEKAN DAN

Nekega dne se je pujsek Miha odpravil na sprehod po gozdu. S seboj je vzel počeno cev in kos lesa. Vse se mu je zdelo zelo nenavadno. Drevesa so imela liste iz svile in bombaža.

Na to se ni preveč oziral in šel je naprej.

Tam je zagledal mačko, ki se poroča z psom. Ni mogel verjeti svojim očem in odšel je поблиže pogledat, kaj se dogaja. To srečanje mu je bilo zelo zanimivo in zadržal se je do poznih večernih ur. Postal je utrujen in odpravil se je domov.

Čez nekaj časa pa mu pot prekriža lepo gospodična, dolgi in lepih nog ter dolgega vratu. Oblečena je v svetlo rdeč plašč z modrimi pikami. Pujsek Miha ni mogel verjeti, da pred njim stoji žirafa, oblečena v rdeč plašč z modrimi pikami. Žirafa pa vpraša, če bi postal njen mož. Ker je dama tako elegantno vprašala in ker je bila tudi zelo lepa, je pujsek z veseljem pokimal.

Čez nekaj časa sta se cerkveno poročila in dobila sta veliko otrok, ki so tekali iz vasi v vas. Nekateri so imeli oblačila taka kot mama – rdeč plašč z modrimi pikami, nekateri pa so imeli samo zelen plašč.

Tako so srečno živeli, do konca svojih dni.

Kaja Kostanjevec, 5. b

DOBILA SEM NOVO KOLO

Dan po mojem rojstnem dnevu se je moj dedek odločil, da mi bo kupil novo kolo. Povedal je moji mami in mama se je strinjala. Mama in dedek sta se odpeljala v trgovino s kolesi. Ko sta prišla domov, sta me presenetila z novim rdečim kolesom.

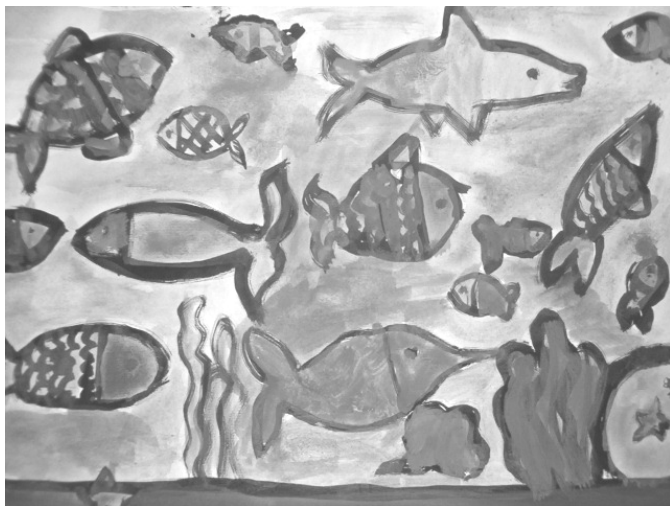
Nato sem si nadela kolesarsko čelado in se odpeljala na potep. Ko sem prišla domov, sem kolo pospravila v garažo. Še sedaj se rada usedem nanj in grem na potep.

Marjetka Kelenc, 5. a

VSE ZA LJUBEZEN

Nekoč je v Portorožu živel mrož. Zaljubljen se je v sosedo ribo. Ona ga ni marala. Kupil ji je veliko daril, a ona ga je še vedno zavračala. Mrož si je mislil, da ga ne mara, zato ker je tako debel.

Odpravil se je v fitness center VSE ZA LJUBEZEN. Tam je telovadil ure in ure. Ker je izgubil vso maščobo, ga je začelo

zebsti. Šel je v savno in tam preživel osem ur za ljubezen. Ker mu je postalo vroče, se je okopal v mrzlem morju. Ko je ležal na plaži, je prišla vila in ker je zmanjkalo ležalnikov, ji je on odstopil svojega, vse za ljubezen. Naslednji dan je videl, kako se riba utaplja. Rešil jo je. V zahvalo ga je objela in poljubila. Poročila sta se in srečno živela do konca svojih dni.

Laura Lorbek, 5. b

Ana Fürst In Barbara Lovrenčič, 5. c

ZALJUBLJENI PROFESOR MROŽ

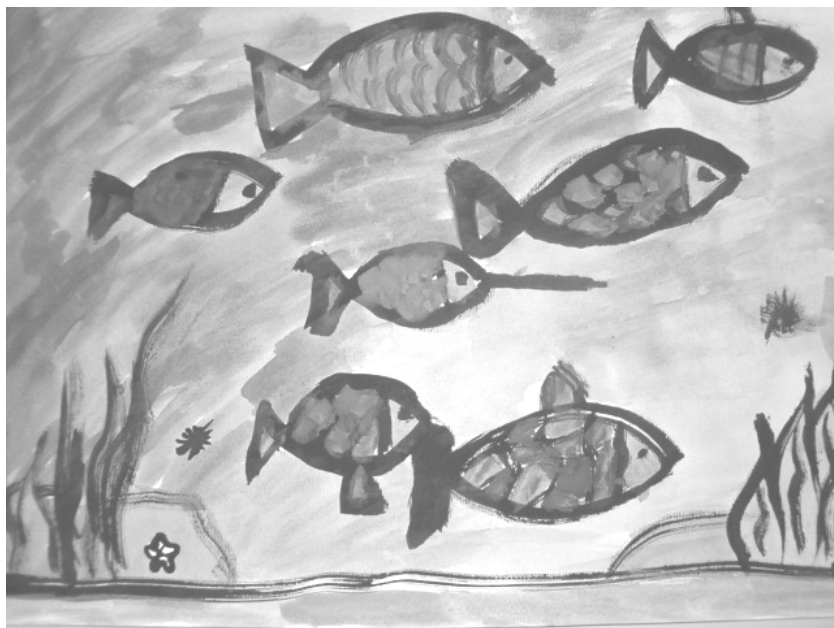
Na plažo prišel
je profesor Mrož,
imel je kopalke
in bil je bos.
Tam zaljubi v mladenko
se ribo,
ki imela prelepo
frizuro je: FIGO.

In zaprosi jo za roko,
da kmalu
proslavila bi svojo poroko.

Riba mlada ga zavrne,
da se Mrožu
svet obrne.

Mrož v hotel
ves žalosten se vrne,
ker ne more verjeti,
da tako lepega profesorja
lahko mladenka zavrne!

Anja Rašl in Sara Šešerko, 5. c

Tomi Petek, 3. b

SANJE

Zvečer grem zgodaj spat,
z odejo pokrijem se čez vrat.

Sanjam o tigru z ostrimi zobmi,
o levu, ki ves dan prespi,
in o medvedku,
ki z mano leži.

Ko se sanje končajo,
se prebudim in v šolo odhitim.

Tomaž Tepeš, 3. b

Petra Toplak, 2. b

ZVEZDICE KUKAJO

Sonce šlo je spat,
zbudila se je teta Luna,
zvezdice zaspanke
počasi odpirajo oči.

Malo se bodo še poigrale,
nato na zemljo kukat šle.
Včeraj so videle,
da nekaj otrok pridnih ni.

Iva ni pospravila igrač,
Meta ima še vse knjige razmetane,
Andrej si ni umil zob.

A nocoj je vse drugače:
Iva spi v pospravljeni sobi,
Metine stvari so vse v torbi,
Andrej si je umil zobe.

Njihova nagrada so
so svetle in tople sanje.

Aljaž Cajnko, 3. b

SANJE

Ko se zmračí,
trudne postanejo moje oči.

Hitro se umijem
in že v posteljo zavijem.

Lahko noč vsem zaželim
v sladek sen se potopim.

Niko Drevenšek, 3. b

VEČER

Ko se dvigne noč,
se luči ugasnejo,
vse je tiho,
samo črčki
v daljavi se slišijo.

Ko zaspim,
se v sladke
in tople sanje
mehko potopim.
Sanje mi polepšajo spanje.

Maša Lah, 3. b

Urška Bezjak, 2. b

SANJAM PRAVLJICO

Vsak večer
si zobe umijem,
v pižamo oblečem
in se v posteljo skrivam.

Vsako noč
mamica reče mi
lahko noč,
medvedku rečem
lahko noč,
še pravljico preberem,
nato zaspim
in sanjam lepe sanje.
Sanjam pravljico.

Lea Šalamun, 3. b

Eva Toplak, 2. a

PRESENEČENJE

Nekega dne je Pegi postala zelo debela. Gospodarica je mislila, da je breja. Imela je prav. Pegi je prav čez nekaj dni skotila šest lepih mladičkov. Maco je bil nanjo ponosen. Ustvarila sta si družino.

Mladički so se slepi igrali in iskali mamine seske. Kaj kmalu so zrasli in se naučili loviti in jesti. Pegi in Maco sta srečno živela do konca njunih mačjih življenj.

Jana Lončarič, 4. c

MORJE

Velika slana luža,
v njej veseli kuža.
Modro morje vabi nas,
kliče mene, tudi vas?

Poletje čas je pravi,
da k morju me privabi.
Tam skačem, vriskam na ves glas,
privabi k sebi tudi vas?

Tonja Hriberšek, 4. c

ŽOGA

Hopsam sem in tja,
skačem hopsasa,
to tako zabavno je,
da nihče ne ustavi me.

Ko pa sem naveličana,
sem kar takoj objokana.
Saj bi rada to počela,
a mi ni do tega dela.

Tonja Hriberšek, 4. c

Tomaž Mazera, 4. c

TRI PRIJATELJICE NA POČITNICAH

(odlomek)

Ladja je bila zelo velika, zato so si jo odšle ogledat. V njej so se skoraj izgubile. Dolga je bila trideset metrov in široka deset metrov. Znašle so se na mestu, kjer je bilo približno dvajset članov. Spotaknile so se ob verigo, nato pa padle na enega izmed članov. Čoln se je tako zmajal, da je padel v morje.

»Na pomoč, na pomoč!«

A kapitan ladje jih ni slišal. Na čolnu so zagledale vesla. Začele so veslati. Kar nekaj časa so veslale, nato pa se je Lucija spomnila kapitanovih besed: »Nekje blizu otokov, ki jih obiskujemo, je otok, ki je zapuščen in si nanj ne upa nihče. Mislimo, da so na njem nevarne živali.«

Lucijo je spet postalo strah. Takoj je to hotela povedati Ani in Taji. Ko je to naredila, sta se Ana in Taja zelo prestrašili. Hotele so odveslati nazaj k ladji, a je žal niso več videle.

Odveslale so k drugemu otoku, ki je bil ravno tisti, ki ga niso hotele niti videti. Stopile so na otok.

Trenutek kasneje se jim je zgodilo nekaj groznega. Čoln jim je odplaval daleč stran. Ko so to opazile, jih je postalo tako strah, da niso vedele, kaj naj naredijo. Hodile so sem ter tja, ko je Ani prišlo na misel, da bi v kotičku, kjer se počutijo bolj varno, postavile šotor. Takoj so odšle poiskat tak kotiček in tam postavile šotor. Vsem je že kružilo po želodcu, zato so pojedle sendvič

...

Eva Zmazek, 4. c

Lina Malovič, 3. a/8

JESENSKE

ŠPELA V ŠOLI

Zvonjenje budilke in mamin glas sta predramila Špelo iz trdnega spanca. Na hitro je odprla oči in se spomnila, da mora v šolo. Skočila je iz postelje in stekla v kuhinjo na zajtrk. Takoj, ko je pojedla, se je šla umiti in obleč. Na rame si je obesila še šolsko torbo in že je stekla skozi domača vrata. Pred hišo jo je nestrpno pričakovala sošolka Mojca. Skupaj sta šli proti šoli. Med potjo sta se pogovarjali o domači nalogi. Kmalu so se jima pridružile še ostale sošolke.

Ko so prišle v šolo in se začele preobnavati v copate, je Špela spoznala, da so njeni copati ostali doma. Sama nase je bila jezna, saj je morala bosa v razred. Ves dan je prestopala z noge na nogo, ker jo je zeblo. Sama pri sebi je sklenila, da bo odslej precej bolj pazljiva, kaj si bo dala v torbo. In res od tistega dne je imela redno copate ...

Ana Bedrač, 4. d

ROJSTNI DAN

Novembra sem imel 8. rojstni dan. Najprej sem poslal nekaterim mojim prijateljem vabila. Rojstni dan se je začel ob 15. uri. Vse, ki sem jih povabil, so prišli in mi prinesli darila in mi nato čestitali. Potem smo se šli igrati z različnimi igračkami od lego kock do igrice Nintendo 64. Ko smo bili lačni, smo nekaj pojedli in spili. Čez nekaj časa smo jedli še torto in se zraven slikali. Praznovanje se je končalo. Na koncu smo bili žalostni, ker se nismo mogli več skupaj igrati ...

Benjamin Borojevič, 3. a

ROJSTNI DAN

Ob 14. uri sem doma praznovala rojstni dan.

Prišli so gostje in prinesli so mi darila. Čas je hitro minil, ker smo se igrali, jedli smo pico in torto. Ko je bila ura 18., se je rojstni dan končal. Bilo je zelo lepo!

Ema Ivnik, 3. a

SEPTEMBER

Je mesec, ko na novo vse se začne, na vrsti šola najprej je.

Zdaj so karte in priložnosti še vse odprte, ocene vse grde v lanski redovalnici zaprte.

Katarina Menoni, 7. b

Sara Kuhar, 5. a

Katja Frelž, 1. c

PREBRISANI LISJAK

Nekoč je živel lisjak, ki je hodil okoli ribnika in opazoval ptice. Tam je stal tudi ribič in lovil ribe, pa so mu vse zbežale vstran, saj jih je lisjak prestrašil.

»Kdo pa si ti, da se tako obnaša do mene?« je vprašal ribič.

»No, poglejte. Mojo družino prehranjujem. Če želite, pridite z mano!« mu je zviti lisjak zaklical.

Tako sta odšla vse do kmetije.

»Tako,« si je mislil lisjak, »boš videl kako sem zvit!«

Na kmetiji je zgrabil osla in veliko jagnje. Osla je odnesel v votlino, jagnje pa v drugo votlino zraven te. Lisjak je dal ribiču peresa.

»No, s tem ga boš zabodel in pojedel. Ampak počakaj! Samo eno luknjo imaš v votlini. Toda, pravijo, da je bolje imeti dve,« mu je povedal lisjak.

Ribič je osla žgečkal s perjem. Lisjak pa je jagnje z nožem narezal. Gospod ribič si je izkopal še eno luknjo na drugi strani. Lisjak, ta zviti lisjak, je s svojo hrano stekel domov k družini. Osel ni zdržal, saj ga je tako žgečkalo, da je pobegnil skozi drugo luknjo. Ribič pa je ostal sam, brez poti v svojo domovino.

Monja Duler, 4. d

ŠOLO JE OBISKAL PUST

Nekega pustnega torka se je Nežka zbudila dobre volje, saj se bodo z učiteljico in sošolci odpravili v karnevalsko dvorano. V šolo so lahko prišli v pustnih maskah. Nežki je mama sešila novo masko.

Zaželela si je, da bi predstavljala veselega klovn. Mama ji je napravila pisane hlače, veliki metuljček pod vratom, še bolj pisano srajčko in prevelike čevlje. V trgovini pa sta ji kupili rdečo lasuljo in rdeč nos.

Ko je prišla v šolo, so jo vsi nestrpno čakali. Potem so se najedli in šli v

karnevalsko dvorano. Videli so veliko, veliko pustnih šem in se zelo zabavali. Nastopali so tudi pevci, čarovniki in veliko različnih klovnov. lepo so se zabavali do poznega popoldneva, ko so se marali odpraviti domov.

Nežka je doma povedala, da je bilo zelo lepo. Od takrat naprej Nežka vsako leto obiskuje karnevalsko dvorano.

Nuša Malovič, 4. c

MOJ PSIČEK BAMBI

Tudi jaz sem imela domačo žival, psička, ki mu je bilo ime Bambi .

Bil je svetlo rjave barve, imel je velike, malo izbuljene rjave oči, majhna štrleča ušesa, kratke noge in zasukan rep. Najraje je jedel kuhano govedino, klobase, pašteto in kosti. Bil je zelo živahen, pameten in hud. Rad je hodil na sprehode.

Star je bil enajst let, ko ga nekega dne ni bilo več domov. Ne vem, kaj se mu je zgodilo. Zelo ga pogrešam, saj sem ga imela zelo rada!

Tina Martinič, 3. a

MUCA

Naši mucji je ime Pika. Tako ji je ime, ker ima pike. Stara je devet let. Ima dolgo dlako. Mucjo potrebujemo, da nam lovi miši. Je bele in črne barve. Glava je okrogla, telo pa je podolgovato in ovalno. Ima štiri tace in dolg črn rep. Premika se hitro, teče in skače. Jé mačjo hrano in meso. Pije pa vodo. Rada se »carta« in igra z žogico. Živi v hiši. Naša muca se ne razlikuje od ostalih muc.

Ana Maja Bernhard, 3. a

KONS: US

Šumenje listja.

Naelektreni lasje.

Nogavica.

Nizanje biserov na nebo.

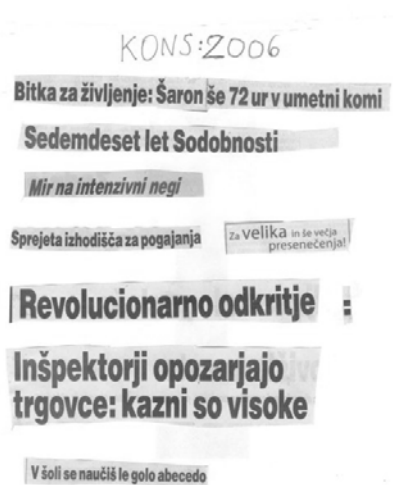
Ribe padajo.

Temni časi s prelepim obzorjem.

Ostra konica.

Zadnji žarek upanja ...

Jana Vidrih, Iva Lah, Živa Sabo, Nina
Tetičkovič, 9. a

Dani Novak, 9. a in Davorin Bratušek, 9. c

KONS: US

Jaz ne vem.
Nekaj pač.
Zelena spaka na steni.
Vlak.
Poletje pred zimo.
Smrt.
Soteska v Atlantidi.
Kri.
Drevo, rastoče drevo.
Skrivnost.
Odpert grob.
Truplo.
Bleščeče se sonce.
Jedci smrti.
Dan smrti: 11. 9.
Apokalipsa.
Konec ...?

Lara Petek, Nika Šeruga, Sara Mernik,
Živa Brglez, 9. a

KONS: 2006

še zadnjič **Zbudi se, človek**

**Dva mrtva v dveh
čelnih trčenjih**

Tiha obrobja minevanja

Tretje dekle še v kritičnem stanju

Počastili spomin na žrtve

**osmrtnice, zahvale
spomine**

ZADNJE SLOVO

Tamara in Nastja, 9. c

NENAVADNA NOVICA

Danes vam moramo povedati žalostno vest.
V 86. letu je umrla najbolj znana stonoga
na svetu – Madam buggy shoe.

Bila je znana po tem, da je vsako leto
darovala za revne in bolne. Bila je tudi v
živalski knjigi rekordov, saj je imela
najmanj nog med vsemi stonogami. Imela

jih je osemindvetdeset, saj je zadnji par
nog nekje izgubila v prometni nesreči, a saj
niso važne noge. Važno je njeno veliko in
dobro srce!

Alen Harb, 8. a

ZIMSKE

DAN

Dan začne se vsako jutro
in konča zvečer.

Naj bo sonce ali sneg,
vsak dan je posebej lep.

Katarina Menoni, 7. b

KONS: 2006

Najprej proti Hrvaški

Po vinskih cestah

**Ogledalo si je blizu 8000
obiskovalcev**

Pesem povezuje

Pokal Vitranc

Tomí Cíglar, Aleš Šalamun, 9. c

ROJSTNI DAN

V soboto sem bila na rojstnem dnevu pri moji sosedí Nuši. Imeli smo se super. Igrali smo se različne igre. Čez nekaj časa smo se oblekli v pustna oblačila in šli od hiše do hiše. Jaz sem bila oblečena v obutega mačka. Zelo smo se zabavali. Rojstni dan se je končal ob osmi uri zvečer. Bilo mi je zelo všeč.

Tina Martinič, 3. a

ŽALOSTNO SNIDENJE

Stopam po ravninski cesti
sredi mrtvih, pustih njiv,
mimo mene kot v povesti
pride stavec, komaj živ.

Prosi me za skorjo kruha,
lačén je, ga mučí mraz,
v svet odhaja brez kožuha,
ves modrikast je v obraz.

vem, da videti sem čuden,
žal mi je, a nisem kriv!
Moji bratje, vrlí fantje,
kar po vrsti so pomrli,
kar sem kdaj imel, je šlo,
zdaj sem sam na svetu širnem,
bos in gol in brez moči.
Tu nekje na polju mirnem
smrt me, grudna, doleti!«

»Star sem«, pravi, »star in truden,
ves betežen, grd in siv,

Patricija Vilčnik, 9. b

SMRT

Smrt ... tako tiha in lepa
kot bel metulj, ko si zjutraj mane oči.

Nič ne slutí, nič ne ve,
da danes končalo se je.

Prišla je čisto tiho – kot bel metulj ...
Patricija Vilčnik, 9. b

NA SMUČI

Naj zimski veter veje!
Pripravimo vsi svoje smuči.
Kdor zdaj se v hiši greje,
ta ni iz naše vasi.

Hitro, hitro na smuči!

Naj zimski veter veje,
saj tako nam tečejo hitreje
po snegu dol smuči.
Hitro, hitro na smuči!

Hanna Köhler, 7. b

MUCKI

Mucki, mucki,
mucki mali,
bi se radi še igrali.
Tiho miške bi lovili
in se z nami veselili.

Jasna Bratušek, 3. b

SNEŽAK

V gozdu snežak stoji
in v rokah instrument drži.

Na glavi mu lonec stoji,
v vseh barvah se blešči.

Na srajci črne gumbe ima,
z nosom oranžnim maha.

Katja Herga, Jasna Bratušek, Dominika
Černi Voršič, Bernarda Petek, 3. b

Nina Kokol, 5. a

KRALJEVA VRNITEV

Nekega dne je prišel pod Peco stari gospod, ki je vedno spoštoval kralja Matjaža. Pozvonil mu je in votlina se je odprla, kralj Matjaž se je zbudil.

»Kaj pa delaš tukaj?« je vprašal kralj Matjaž.

»Zakaj si tukaj?« bi rad vedel stari gospod.

»Skril sem se pred sovražniki« mu odgovori kralj.

»Vsi bi te radi videli, zato pridi spet na zemljo.« ga prosi gospod.

In kralj Matjaž se vrne na zemljo in spet je bilo vse po starem.

Katja Cajnko, 3. c

KONZ 2006

**Komu naj občina plačuje
zdravstveno zavarovanje?**

Bojna sekira še ni zakopana

**Nad ptice z daljnogledi
in s fotoaparati**

**Iskrice veselja z misicami,
Božičkom in malim medom**

Klobčič okrog NKBM se zapleta

Brigita Šmigoc, 9. c

KRALJ MATJAŽ IN PTICA PIKICA

V votlini pod Peco je prebival kralj Matjaž. Nekega dne je k njemu priletela ptica, ki je hotela postati kraljica. Sanjala je, da je pred votlino in ko se je zbudila, je bila res pred njo. V votlini je zagledala najprej zlato, nato še kralja Matjaža. Vzela je zlato in odšla.

Nakupila si je lepih stvari in zaspala. Spet je sanjala, da je pod Peco in ko se je

zbudila, je ponovno vstopila v votlino. Notri je postala zaspana, zato je sedla na zvonec, ki je bil pred kraljem Matjažem.

Zvonec je zacingljal: cin-cin-cin, bim-bim-bim, bom-bom-bom!

Kralj Matjaž se zbudil, ptica se je spremenila v lepo mlado dekle in čez eno leto in pol sta se poročila.

Pia Prstec, 3. c

Jana Lončarič, 4. c

BESEDA UREDNIKA

*Nebo nima ust, zato moramo ljudje govoriti o njem.
(japonski pregovor)*

Nebo. To široko razprto razkošje barv, ki se spreminjajo od sinje modre pa vse do nevarno sive in črne. Nebo, na katerem se spomladi pojavi lepa modrina, poleti to spremljajo še drobni oblaki, nato se jeseni nebo barva vse bolj rjavo in sivo, dokler se ne konča v beli snežni kopeli, ki jo prinaša s seboj zima.

Letni časi so si različni kot dan od dneva. Kot učenec od učenca. In prav besede, pogovor, jezik so tisti, s katerimi se lahko pogovarjamo o sebi in svojih občutkih. In če znamo živeti drug z drugim, potem nas ni strah izrekati se in se tudi do konca izraziti!

Učenci so razmišljali in ustvarjali. Od pomladnega vzdušja zaljubljenosti in opazovanja narave, ki vedno znova preseneča, do poletne brezbriznosti in igrivosti. Razmišljali pa so tudi o jesenskem pričetku pouka in zimskih dogodivščinah.

Letni časi so kot učenci. Različni, a vsak po svoje dobrodošli, zanimivi. Vsak letni čas prinaša kaj novega, vsem pa je skupno spreminjanje. Kot se spreminjajo in rastejo otroci, ki se sprva spogledujejo z lahkotnejšimi temami, nato pa postanejo njihove oči družbenokritične in dotaknejo se tudi zelo težkih tem.

Letni časi tečejo po svoje. Neodvisno od človeka. Takšni bi morali biti tudi naši učenci. Trdni v svojem znanju, domišljiji in prepričanju. Nič jih ne sme zavesti. Nikomur se ne smejo pustiti, da bi jih potepal v njihovem mnenju in idejah. Ponosno se morajo braniti in dokazati, da znajo in zmorejo! Z besedami v glasilu to prav gotovo so dokazali!

In še več. Spregovorili so v tistem jeziku, ki ima eno temeljno zakonitost: meja v domišljiji ni! Kot je nebo brezmejno in očarljivo v svoji tihi in skrivnostni govorici, za katero smo mi poklicani. Med njimi še posebej otroci in mladi.

Zahvaljujem se vsem učiteljem in učiteljicam, ki so spodbujali mlade in jim pomagali skovati lepozvočja besed in ustvariti likovne navdihe, učiteljici Editi Čelofigi pri izboru likovnih del in Mateju Sužniku za potrpežljivost pri tehnični postavitvi in pripravi za tisk.

David Bedrač, urednik

KAZALO

Gozd.....	3	Izdajalska pajčevina.....	15	Žoga.....	24
POMLADNE.....	4	Bila sem Anika, zdaj sem Ana15		Tri prijateljice na počitnicah.....	25
Pomlad.....	4	Bil sem Tonček, zdaj sem		JESENSKE.....	26
Ljubezen.....	4	Toni.....	15	Špela v šoli.....	26
Dežela travnikov in cvetic.....	5	Bila sem Majilka, zdaj sem		Rojstni dan.....	26
Pomladna pesem.....	6	Maja.....	16	Rojstni dan.....	26
Pomlad.....	6	Bil sem Tilenček, zdaj sem		September.....	26
Pomlad.....	6	Tilen.....	16	Prebrisan lisjak.....	28
Prišla je pomlad.....	8	Lepa beseda.....	16	Šolo je obiskal pust.....	28
Pomlad.....	8	Nenavadna roža.....	17	Moj psiček Bambi.....	29
Pomladni dnevi.....	8	Na Ptujskem gradu.....	17	Muca.....	29
6 smešnih verzov.....	8	Smeh.....	17	Kons: us.....	29
Nenavaden cvet.....	9	Smeh.....	17	Kons: us.....	30
Nenavaden cvet.....	9	Zobek.....	18	NENavadna novica.....	30
Nenavaden cvet.....	10	Moj jezik.....	18	ZIMSKE.....	31
Navaden cvet.....	10	En tak odštekaN dan.....	19	Dan.....	31
Ljubezen.....	11	En tak odštekaN dan.....	19	Rojstni dan.....	31
Pomlad.....	11	Dobila sem novo kolo.....	20	Žalostno snidenje.....	31
Moja najljubša ura.....	12	Vse za ljubezen.....	20	Smrt.....	32
V šoli.....	12	Zaljubljeni profesor Mrož.....	21	Na smuči.....	32
Pomlad.....	12	Sanje.....	22	Mucki.....	32
POLETNE.....	13	Zvezdice kukajo.....	22	Snežak.....	32
Veter v laseh.....	13	Sanje.....	22	Kraljeva vrnitev.....	33
Nos.....	13	Večer.....	23	Kralj Matjaž in ptica Pikica...34	
Sreča.....	13	Sanjam pravljico.....	23	Beseda urednika.....	35
Trije mejači.....	13	Presenečenje.....	24	Kazalo.....	36
Potovanje v daljno deželo.....	14	Morje.....	24		

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Urška Muhič, 3. c/8
Patricija Kuserbanj, 3. c/8

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov
April 2006

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2006